

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **V., a.s.**, so sídlom v B., IČO: X., proti povinnému **M. P.**, bývajúcemu v H., zastúpenému advokátskou kanceláriou Š., s.r.o., S., Bratislava, **pre vymoženie 3 864,85 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 23 Er 386/2009, o dovolaní povinného proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre zo 17. septembra 2010 sp. zn. 26 CoE 108/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie povinného **o d m i e t a .**

Oprávnenej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Nitra uznesením z 24. februára 2010 č.k. 23 Er 386/2009-31 návrhu povinného na odklad exekúcie nevyhovel. Vychádzal z ustanovenia § 25 ods. 3 Správneho poriadku v spojení s § 57 ods. 1 písm. a/ a § 56 ods. 2 Exekučného poriadku, t.j. že súd povolí odklad exekúcie, ak možno očakávať jej zastavenie z dôvodu, že exekučný titul sa dosiaľ nestal právoplatným jeho nedoručením povinnému. Zohľadňujúc výpis zo živnostenského registra povinného mal za preukázané, že doručenie exekučného titulu (platobného výmeru vydaného Úradom pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou č. PV 401/09741/2008 z 23. januára 2009) v zmysle § 25 ods. 3 Správneho poriadku bolo realizované na adresu miesta podnikania (N.) formou náhradného doručenia dňom 6. februára 2009. V danej veci nezistil splnenie podmienok pre zastavenie exekúcie v zmysle § 57 ods. 1 písm. a/ Exekučného poriadku, návrhu povinného na odklad exekúcie nevyhovel (§ 56 ods. 2 Exekučného poriadku).

Na odvolanie povinného Krajský súd v Nitre uznesením zo 17. septembra 2010 sp. zn. 26 CoE 108/2010 odmietol odvolanie povinného proti uzneseniu súdu prvého stupňa, ktorým nebolo vyhovené jeho návrhu na odklad exekúcie, ako oneskorene podané (§ 218 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) a súčasne podané proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné (§ 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že povinný podal odvolanie proti uzneseniu súdu prvého stupňa 16. júna 2010, teda po uplynutí 15 dňovej odvolacej lehoty, t.j. koniec odvolacej lehoty pripadol na 13. júla 2010 (utorok), keďže k doručeniu rozhodnutia došlo 28. júna 2010. Odvolanie povinného považoval za neprípustné, pretože smeruje proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na odklad exekúcie, čo správne uviedol aj súd prvého stupňa v poučení napadnutého rozhodnutia (výklad *a contrario* - § 56 ods. 7 Exekučného poriadku).

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal povinný dovolanie. Navrhol, aby dovolací súd zrušil uznesenie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že mu postupom sudu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Odvolaciemu súdu vyčítal, že tento pri rozhodovaní nezohľadnil aj jeho ďalší návrh (návrh na zastavenie exekúcie), čím umožnil pokračovať v exekúcii napriek nedoručeniu exekučného titulu povinnému. Proti rozhodnutiu súdu o zastavení exekúcie v zmysle § 57 ods. 1 písm. a/ O.s.p. je odvolanie prípustné. V dôsledku nesprávneho postupu sa exekučný súd nezaoberal ani námietkou povinného, že v danej veci je miestne príslušným Okresný súd Topoľčany, nie Okresný súd Nitra (§ 45 Exekučného poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), najskôr skúmal, či dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci rozhodol odvolací súd uznesením. Dovolanie proti uzneseniu je procesne prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109

ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (§ 239 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 O.s.p.).

Dovolací súd konštatuje, že dovolateľom napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo odmietnuté odvolanie povinného smerujúce proti uzneseniu súdu prvého stupňa o zamietnutí jeho návrhu na odklad exekúcie, nemá znaky žiadneho z uznesení, proti ktorému je dovolanie podľa uvedených ustanovení Občianskeho súdneho poriadku prípustné.

Dovolanie povinného by mohlo byť procesne prípustné (i dôvodné), len ak by v konaní, v ktorom bolo vydané napadnuté uznesenie, došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa z tohto dôvodu neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Dovolateľ procesné vady v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a v dovolacom konaní ich existencia ani nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania z týchto ustanovení preto nemožno vyvodiť.

So zreteľom na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zamerlal na posúdenie, či konanie nie je zaťažené vadou podľa § 237 písm. f/ O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa preukáže, že sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa vo všeobecnosti rozumie taký nežiaduci postup súdu v prejednávanej veci, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia tých práv, ktoré mu priznáva Občiansky súdny poriadok za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, a týmto postupom odňal účastníkovi jeho procesné práva, ktoré by inak mohol v priebehu konania realizovať (ide napríklad o právo zúčastniť sa pojednávania, právo vyjadriť sa k veci, navrhovať dôkazy, podávať opravné prostriedky a podobne).

Dovolateľ v dovolaní v podstate spochybňuje správnosť postupu súdu, ktorý vyplýva z ustanovenia § 374 ods. 4 O.s.p. Dovolací súd v tejto súvislosti uvádza, že ak bolo podané odvolanie proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie, ktoré vydal súdny úradník, kde je odvolanie prípustné, záleží na rozhodnutí sudcu, či odvolaniu vyhovie alebo vec predloží odvolaciemu súdu na rozhodnutie, ak sa s odvolaním nestotožní. Iná procesná situácia nastáva v prípade, ak ide o rozhodnutie, ktorým súd zamietol návrh povinného na odklad exekúcie, proti ktorému zákon odvolanie nepripúšťa (a contrario § 56 ods. 7 Exekučného poriadku), tu sa bez ďalšieho rozhodnutie podaním odvolania zrušuje a opätovne o návrhu na odklad exekúcie musí rozhodnúť sudca. O návrhu na odklad exekúcie a návrhu na zastavenie exekúcie súd rozhodol spôsobom vyplývajúcim z ustanovenia § 374 ods. 4 O.s.p. a preto takýmto postupom nemohlo dôjsť k odňatiu možnosti povinného konať pred súdom. Za správny dovolací súd považuje i postup odvolacieho súdu, ktorý podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol odvolanie povinného smerujúce voči rozhodnutiu súdu prvého stupňa, ktorým bol návrh na odklad exekúcie zamietnutý z dôvodu, že toto smeruje voči rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné (a contrario § 56 ods. 7 Exekučného poriadku).

Pokiaľ dovolateľ namieta nesprávnosť právneho posúdenia veci súdmi, treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Právnym posúdením veci, v rámci ktorého súd na zistený skutkový stav aplikuje hmotnoprávny alebo procesný predpis, sa nezakladá procesná vada konania v zmysle § 237 O.s.p. Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo (prípadne) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov ale nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. I keby tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytykaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Z uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru o procesnej neprípustnosti dovolania povinného. Jeho mimoriadny opravný prostriedok preto odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúci proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní procesne úspešnej oprávnenej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti povinnému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal oprávnenej náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nepodala návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 20. marca 2012

JUDr. Daniela Š v e c o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková